

Sygn. akt II AKz 676/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Bożena Summer - Brason

Sędziowie: SA Iwona Hyła (spr.)

SA Małgorzata Niementowska

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Dariusza Wiory

po rozpoznaniu w sprawie **M. J. (J.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 156 § 3 kk

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 6 października 2014 roku, sygn. akt XVI K 159/14

w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na zasadzie 437 § 1 kpk

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 października 2014 roku, w sprawie o sygn. akt XVI K 159/14, Sąd Okręgowy w Katowicach przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego M. J., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 16 marca 2014 roku, sygn. akt VII Kp 97/14 - do dnia 31 stycznia 2015 roku. W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, iż u podstaw przedłużenia okresu stosowania wobec oskarżonego izolacyjnego środka zapobiegawczego legła przesłanka ogólna w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu (art. 249 § 1 kpk), a także przesłanka szczególna unormowana w art. 258 § 2 kpk.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca oskarżonego zarzucając mu mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, na skutego uznania, iż w przypadku oskarżonego zachodzą przesłanki do przedłużenia najbardziej dotkliwego środka zapobiegawczego, gdyż sytuacji procesowa oskarżonego nie uzasadnia przedłużenia tymczasowego aresztowania. Stawiając tenże zarzut, obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, względnie jego zmianę i wdrożenie względem oskarżonego w miejsce tymczasowego aresztowania wolnościowych środków zapobiegawczych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się niezasadne, stąd nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia wykazała, że Sąd I instancji trafnie ustalił wszystkie przesłanki dalszego stosowania wobec oskarżonego M. J. tymczasowego aresztowania.

Po dokonaniu analizy akt sprawy stwierdzić należy, co słusznie ustalił Sąd Okręgowy w Katowicach, że zgromadzony w toku dotychczasowego postępowania materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań świadków, dokumentacji lekarskiej, opinii sądowno-lekarskiej, opinii toksykologicznej, częściowych wyjaśnień oskarżonego, uprawdopodobnia, w stopniu wymaganym przepisem art. 249 § 1 kpk popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu z art. 156 § 3 kk. Przy czym zaznaczyć należy, że analiza dowodów w aspekcie zasadności i konieczności stosowania środków zapobiegawczych ma szczególną postać i nie wymaga przedstawienia drobiazgowej ich oceny, tak jak czynione jest to w fazie wyrokowania. Podkreślić jednocześnie trzeba, że tym samym Sąd Apelacyjny na obecnym etapie nie przesądza o sprawstwie i winie oskarżonego, bowiem miejsce na to będzie dopiero w wyroku, po przeprowadzeniu rozprawy głównej, ale odnosi tę kwestię jedynie do zasadności stosowania środka zapobiegawczego.

Powołana w zaskarżonym postanowieniu szczególna przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania stypizowana w treści art. 258 § 2 kpk w postaci zagrożenia surową karą pozbawienia wolności, również się nie zdezaktualizowała. Aktem oskarżenia zarzucono bowiem M. J. popełnienie przestępstwa z art. 156 § 3 kk, za które grozi kara pozbawienia wolności od 2 do 12 lat. Wskazana powyżej sankcja w połączeniu z wysokim stopniem społecznej szkodliwości czynu wynikającego z okoliczności jego popełnienia, a także ze stosowaniem wobec pokrzywdzonego przemocy oraz naruszeniem podstawowych dóbr prawnych, takich jak życie, w połączeniu z uprzednią wielokrotną karalnością oskarżonego sprawiają, że w razie uznania jego winy, wymierzenie mu surowej kary jest jak najbardziej realne. Tym samym, bez jakichkolwiek wątpliwości, zasadne jest przyjęcie, że w sytuacji udowodnienia oskarżonemu sprawstwa i winy odnośnie zarzucanego mu przestępstwa grozi mu surowa kara pozbawienia wolności. Ocena ta nie ma naturalnie charakteru ostatecznego, lecz tak określona prognoza wymierzenia surowej kary jest jednak w pełni uzasadniona na obecnym etapie postępowania. Jej ustalenie i przyjęcie, z mocy samej ustawy uruchamia swoiste domniemanie, że oskarżony w obawie przed grożącą mu surową karą będzie podejmował działania mające na celu zakłócanie prawidłowego przebiegu postępowania. Z tego też powodu zachodzi konieczność należytego zabezpieczenia toczącego się postępowania karnego, aby zapewnić jego sprawny i nieprzerwany bieg oraz dokonać prawidłowych ustaleń faktycznych, na podstawie których Sąd Okręgowy będzie podejmował konkretne rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. W tym miejscu należy odnieść się do jednego z judykatów, a mianowicie do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2012 roku, sygn. KZP 18/11, w której sformułowano pogląd, że grożąca podejrzanemu (w przedmiotowej sprawie oskarżonemu) wysoka kara może być pożytywana za samodzielną przesłankę szczególną stosowania tymczasowego aresztowania, gdy nie zachodzą przesłanki opisane w art. 259 § 1 i 2 kpk.

W ocenie Sądu Apelacyjnego na obecnym etapie postępowania, zażywszy na fakt, iż akt oskarżenia wpłynął do Sądu Okręgowego w Katowicach w dniu 26 września 2014 r.,

a pierwszy termin rozprawy głównej wyznaczono na dzień 13 listopada 2014 r., tylko dalsze stosowanie wobec oskarżonego izolacyjnego środka zapobiegawczego zapewni dalszy prawidłowy tok postępowania, a celu tego nie spełnią środki zapobiegawcze łagodniejszego rodzaju.

Jednocześnie po stronie oskarżonego nie zachodzą ujemne przesłanki stosowania aresztu tymczasowego określone w art. 259 § 1 i § 2 kpk.

Reasumując należy stwierdzić, że na obecnym etapie postępowania Sąd I instancji zasadnie przedłużył wobec oskarżonego stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, w związku z powyższym Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Z.:

1. odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu i jego obrońcy;

2. akta sprawy zwrócić.

Katowice, dnia 29 października 2014 roku.